

ИВАН СЪБЧЕВ

БОРШУКА

chitanka.info

Боршука — така бе известен в града ни. А гражданско му име е Иван Енев Боршуков. Кореняк казанльчанин. По професия железнничар. Бил е чиновник движение на гара Казанльк, първият началник-гара на гара Сахране при откриването на новата жп линия за София и т.н., за да дочека пенсия като началник-гара Тулоно.

Но Боршука беше далеч по-малко известен като железнничар, отколкото като особняк, зареден с много хумор. И то толкова много, та понякога е ставал и негова жертва.

Бил началник на гара Тулоно. И нали дяволът си нямал работа, подшушнал на Боршука да направи нещо забележително. И той го направил.

Хванал едно магаре, сложил на главата му червената шапка на чиновник движение и го изтиосал на перона да посрещне влака от Стара Загора.

Влакът спрял до магарето и пристигащите пътници отначало останали в недоумение, но след това по целия перон на гарата паднал голям смях.

Паднал, но не от смях, и Боршука. Още на другия ден го снели в длъжността, която отредил на приятеля си Марко — чиновник движение.

Но това обаче не снело чувството му за хумор.

Един известен с пословичната си свидливост туловец трябало да пътува за София, но пари за път не му се давали. Примолил се на Боршука като железнничар да го вреди някак си да пътува безплатно.

Боршука му обещал, че ще го „оправи“, като му дал и съответната инструкция:

— Зададе ли се към тебе кондукторът, почваш да въртиш палците на ръцете си напред и тихичко запяваш — До-ре-ми-фа-сол!

Туловецът направил така, както го научил Боршука и безплатно благополучно пристигнал в София.

На връщане повторил същия номер, но кондукторът бил непреклонен. Не само, че му откъснал билет, но и го скрепил със солидна глоба.

Още със слизането си на гара Тулоно, разгневеният туловец нахълтал в канцеларията на Боршука и му кряснал:

— Боршук, защо ме изигра?

Боршука не му отвърнал, запазил спокойствие и го накарал да му разправи всичко, какво е станало и на отиване и на връщане. И като го изслушал, зацъкал с език и рекъл:

— Че толкова ли си тъп и будала, бе? Нали се връщаш, че нали пътуващ в обратна посока. Ами и обратно трябваше да въртиш палците, а и нотите да ги пееш обратно — сол-фа-ми-ре-до!

И повече не се разправял. Пък и бързал, че жена му му изпратила телеграма:

Днес си пристигам. Чакай ме на гарата! Нося багаж.

Боршука тръгнал с магарето да я посрещне, понечва да прекоси линията и излезе на перона. В това време влакът се задал и магарето запънало крака, заревало, а под корема му се проточило нещо дълго.

Боршука като го видял, грабнал една тояга и почнал да го налага:

— Бе, твойта мама магарешка!... Ти ли получи телеграмата или аз?...

Безпаричието било постоянен спътник на Боршука. Нали не му се услажддало сам да се черпи, та парите му бързо се стопявали с приятели.

И затова станал, тъй да се каже, щатен клиент на Казанлъшката популярна банка, от която теглил заеми.

Един заем обаче Боршука просрочил и директорът на банката Мандаджиев го повикал, заедно с двамата му поръчители — Маньо Кеманаджиев и Петър Панов, в канцеларията си. Взел да го съветва:

— Може ли бе, Боршук, да не си връщаш заема?... Ето, като върнеш парите, ще ги дадем на други и той да си свърши работата и т.н. все в този дух.

Боршука слушал, слушал, кимал с глава и накрая, Мандаджиев като свършил, изправил се пред поръчителите си и им рекъл:

— Видите ли, какво хубаво ви говори човекът. Не сеслушвайте, ами плащайте борча и хайде да не си губим времето!

И без да чака веднага излязъл.

Този случай Боршука увековечил и в приживе издадения за себе си некролог, озаглавен — „СКРЪБНО-РАДОСТНА ВЕСТ“.

В него, между другото, четем:

... Да застанат на почетна стража:
Манъо Кеманаджиев и Петър Панов!
Солидни гаранти.
Когато полицата се протестира — покойника
дезертира.

А Манъо и Петър в банката на касата платиха парсата!
С тоя некролог Боршук сякаш е предугаждал своя край, защото
след написването му, само 57-годишен, той почива.

*Камбанен звън над града се разнесе,
черен облак се надвеси...
Гръм удари и... ехото замъкна.
Бай Иван Боршук в... часа издъхна.*

Така започва „Скръбно-радостната вест“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.